

ผลกระทบต่อผู้สร้างสรรค์ร่วมกรณีบังคับคดีลิขสิทธิ์¹

ศศิพิมล เผ่าวิริยะ²

จากการศึกษาเกี่ยวกับผลกระทบต่อผู้สร้างสรรค์ร่วมกรณีบังคับคดีลิขสิทธิ์ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงความเป็นมา แนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับผู้สร้างสรรค์ร่วมและการบังคับคดีลิขสิทธิ์ที่อาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อผู้สร้างสรรค์ร่วมที่มีใช้ลูกหนี้ตามคำพิพากษา จะพบว่าเมื่อศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้คู่ความฝ่ายหนึ่งเป็นฝ่ายชนะคดี ซึ่งจะเรียกว่า “เจ้าหนี้ตามคำพิพากษา” ส่วนคู่ความที่เป็นฝ่ายแพ้คดีจะเรียกว่า “ลูกหนี้ตามคำพิพากษา” หากลูกหนี้ตามคำพิพากษาไม่ปฏิบัติตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้ในคำบังคับ เจ้าหนี้ตามคำพิพากษาย่อมมีสิทธิที่จะบังคับคดีกับลูกหนี้ตามคำพิพากษาให้แล้วเสร็จภายในกำหนดระยะเวลาสิบปีนับแต่วันที่มีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ตามมาตรา 274 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง เพื่อให้ตนได้รับชำระหนี้จนครบถ้วนหรือได้รับการปฏิบัติให้เป็นไปตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาล

ในอดีตที่ผ่านมาทรัพย์สินของลูกหนี้ตามคำพิพากษาที่อยู่ในข่ายความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดีมีเพียงสังหาริมทรัพย์และอสังหาริมทรัพย์ รวมถึงสิทธิทั้งปวงอันมีอยู่เหนือทรัพย์สินเช่นว่านั้นเท่านั้น แต่ด้วยสภาพความเปลี่ยนแปลงของสังคมในยุคปัจจุบัน การพัฒนาของเทคโนโลยีต่าง ๆ ทำให้มีทรัพย์สินหลายประเภทเพิ่มมากขึ้น ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านกฎหมายในส่วน of ทรัพย์สินที่ต้องถูกบังคับคดี ทำให้ต้องมีการเพิ่มประเภทของทรัพย์สินที่อาจถูกบังคับคดีเข้าไปในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง เพื่อให้กฎหมายพัฒนาได้ทันกับความเปลี่ยนแปลงของสังคม ดังนั้น จึงมีการเพิ่มเติมบทบัญญัติแห่งกฎหมายให้สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาเป็นทรัพย์สินที่อยู่ในข่ายความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดี ซึ่งบทบัญญัตินี้ปรากฏอยู่ในมาตรา 308 และมาตรา 309 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ 30) พ.ศ. 2560 โดยมาตรา 308 กำหนดให้เจ้าพนักงานบังคับคดีมีอำนาจยึดสิทธิในสิทธิบัตร สิทธิในเครื่องหมายการค้า หรือสิทธิอย่างอื่นของลูกหนี้ตามคำพิพากษาที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน หรือที่เกี่ยวข้องกันกับสิทธิดังกล่าวซึ่งได้จดทะเบียนหรือขึ้นทะเบียนไว้แล้ว โดยให้เจ้าพนักงานบังคับคดีกระทำโดย (1) แจ้งรายการสิทธิที่ยึดให้ลูกหนี้ตามคำพิพากษาทราบ ถ้าไม่สามารถกระทำได้ ให้ดำเนินการตามวิธีการที่บัญญัติไว้ในมาตรา 305 วรรคสอง และ (2) แจ้งให้นายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจหน้าที่จดทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่อง ผลกระทบต่อผู้สร้างสรรค์ร่วมกรณีบังคับคดีลิขสิทธิ์ โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ ดร. ปภาศรี บัวสุวรรณ และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ ดร. สุมาลี วงษ์วิชิต และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ปวิศร เลิศธรรมเทวี.

²นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนกลาง) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

บันทึกการยึดไว้ในทะเบียน ส่วนมาตรา 309 เป็นกรณีการยึดสิทธิในเครื่องหมายการค้าซึ่งยังมีได้จดทะเบียน ลิขสิทธิ์ สิทธิขอรับสิทธิบัตร สิทธิในชื่อทางการค้าหรือยี่ห้อ หรือสิทธิอย่างอื่นของลูกหนี้ตามคำพิพากษา ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันหรือที่เกี่ยวข้องเนื่องกันกับสิทธิดังกล่าว ให้เจ้าพนักงานบังคับคดีกระทำการโดยแจ้งรายการสิทธิที่ยึดให้ลูกหนี้ตามคำพิพากษาทราบ ถ้าไม่สามารถกระทำได้ ให้ดำเนินการตามวิธีการที่บัญญัติไว้ในมาตรา 305 วรรคสอง ซึ่งข้อสังเกตประการสำคัญ คือ มาตรา 309 ยอมรับให้สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่ยังไม่ได้รับการจดทะเบียน เช่น ลิขสิทธิ์ รวมถึงชื่อทางการค้าหรือยี่ห้อ เป็นทรัพย์สินที่อยู่ในข่ายความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดีด้วย

จากการศึกษาทำให้ทราบว่าแม้กฎหมายจะกำหนดให้ทรัพย์สินทางปัญญาเป็นทรัพย์สินที่ต้องอยู่ในข่ายความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดีก็ตาม แต่ทั้งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2539 และข้อกำหนดคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2540 มิได้มีบทบัญญัติคุ้มครองสิทธิของผู้สร้างสรรค์ร่วมคนอื่น ๆ ที่มีได้เป็นลูกหนี้ตามคำพิพากษา ซึ่งอาจได้รับผลกระทบจากการบังคับคดีลิขสิทธิ์ไว้แต่ประการใด ซึ่งสรุปได้ดังต่อไปนี้

จากการศึกษาประเด็นปัญหาการบังคับคดีกับงานอันมีลิขสิทธิ์ต่อผู้สร้างสรรค์ร่วม การใช้สิทธิในการบังคับคดีของเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาต่อสิทธิในลิขสิทธิ์ที่มีผู้สร้างสรรค์ร่วม โดยผู้สร้างสรรค์ร่วมคนหนึ่งเป็นลูกหนี้ตามคำพิพากษา และลูกหนี้ตามคำพิพากษาที่เป็นผู้สร้างสรรค์ร่วมนั้น ไม่มีทรัพย์สินอื่นใดที่จะนำมาบังคับชำระหนี้ได้ นอกจากสิทธิในลิขสิทธิ์ที่มีผู้สร้างสรรค์ร่วม กรณีนี้ย่อมปรากฏชัดแจ้งว่าเจ้าหนี้ตามคำพิพากษามีสิทธิที่จะขอให้ดำเนินการบังคับคดีกับสิทธิในลิขสิทธิ์ที่มีผู้สร้างสรรค์ร่วมได้ เนื่องจากประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งที่ได้แก้ไขเพิ่มเติมล่าสุด (ฉบับที่ 30) พ.ศ. 2560 มีบทบัญญัติกำหนดไว้ในมาตรา 308 และมาตรา 309 ว่าลิขสิทธิ์เป็นทรัพย์สินที่อยู่ในข่ายความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดี ทั้งนี้ ไม่ว่าจะได้จดทะเบียนหรือไม่ก็ตาม

แต่อย่างไรก็ตาม กฎหมายกลับมิได้มีบทบัญญัติที่กำหนดเกี่ยวกับการแบ่งแยกสิทธิในลิขสิทธิ์ที่มีผู้สร้างสรรค์ร่วมไว้ จึงต้องนำหลักกรรมสิทธิ์รวมที่บัญญัติไว้ในมาตรา 1356 ถึงมาตรา 1366 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาปรับใช้ในกรณีที่ต้องมีการแบ่งสิทธิในลิขสิทธิ์ที่มีผู้สร้างสรรค์ร่วม ซึ่งมาตรา 1363 และมาตรา 1364 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ได้กำหนดถึงวิธีการแบ่งกรรมสิทธิ์รวมไว้ว่า บุคคลผู้ที่เป็นเจ้าของรวมย่อมมีสิทธิเรียกให้แบ่งทรัพย์สินที่ตนเองมีกรรมสิทธิ์รวมได้ ทั้งนี้ เป็นไปตามมาตรา 1363 และวิธีการแบ่งกรรมสิทธิ์รวมย่อมเป็นไปตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 1364 คือ การแบ่งทรัพย์สินที่เป็นกรรมสิทธิ์รวมอาจกระทำโดยแบ่งทรัพย์สินนั้นเองระหว่างเจ้าของรวม หรือโดยขายทรัพย์สินนั้นแล้วนำเงินที่ขายได้มาแบ่งกัน แต่ในกรณีที่เจ้าของรวมไม่อาจตกลงกันได้ว่าจะแบ่งทรัพย์สินกันอย่างไร เมื่อเจ้าของรวมคนหนึ่งคนใดขอ ศาลอาจสั่งให้เอาทรัพย์สินนั้นออกแบ่ง หากส่วนที่แบ่งให้กันไม่เท่ากันศาลจะสั่งให้ทดแทนกันเป็นเงินก็ได้ แต่อย่างไรก็ดี หากการแบ่งเช่นนั้นไม่อาจทำได้หรือจะเป็นการเสียหายมาก

จนเกินไป ศาลจะสั่งให้ขายโดยประมาณราคากันระหว่างเจ้าของรวมหรือขายทอดตลาดก็ได้ ซึ่งวิธีการแบ่งกรรมสิทธิ์รวมนี้ต้องเป็นไปตามวิธีการดังกล่าวข้างต้นเท่านั้น เจ้าของรวมจะแบ่งกรรมสิทธิ์รวมโดยวิธีอื่นนอกเหนือจากที่กฎหมายกำหนดไว้มิได้

แม้จะนำบทบัญญัติดังกล่าวมาปรับใช้กับกรณีการแบ่งสิทธิในลิขสิทธิ์ที่มีผู้สร้างสรรค์ร่วมก็ตาม แต่จะพบว่า การที่เจ้าหน้าที่ตามคำพิพากษาใช้สิทธิในการบังคับคดีเช่นนี้ย่อมส่งผลกระทบต่อผู้สร้างสรรค์ร่วมคนอื่น ๆ ที่มีได้เป็นลูกหนี้ตามคำพิพากษาดังกล่าว และการนำบทบัญญัติเรื่องหลักกรรมสิทธิ์รวมมาใช้ อาจไม่เหมาะสมและสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 นอกจากนี้ ยังเป็นการขัดต่อสิทธิของผู้สร้างสรรค์ร่วมคนอื่น ๆ อีกด้วย

ประเด็นปัญหาที่สอง ปัญหาการยึดงานอันมีลิขสิทธิ์ที่มีผู้สร้างสรรค์ร่วม ซึ่งปัญหาดังกล่าวผู้ศึกษาได้แยกการวิเคราะห์ออกเป็น 2 กรณี ดังต่อไปนี้

กรณีแรก ปัญหาการยึดสิทธิความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ต่อผู้สร้างสรรค์ร่วม เนื่องจากสิทธิในลิขสิทธิ์ที่มีผู้สร้างสรรค์ร่วมเป็นสิทธิที่ไม่อาจแบ่งแยกจากกันได้ และเป็นทรัพย์สินที่ไม่มีรูปร่างซึ่งอาจไม่สามารถบังคับคดีได้อย่างทรัพย์สินทั่วไป ประกอบกับไม่มีบทบัญญัติแห่งกฎหมายใดที่บัญญัติให้ความคุ้มครองผู้สร้างสรรค์ร่วมคนอื่น ๆ ที่อาจได้รับผลกระทบจากการบังคับคดีลิขสิทธิ์ แต่เมื่อบทบัญญัติของกฎหมายกำหนดให้สิทธิในลิขสิทธิ์เป็นสิทธิที่ต้องตกอยู่ภายใต้ความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดี ดังนั้น สิทธิดังกล่าวจึงอาจถูกยึดในฐานะที่เป็นทรัพย์สินประเภทหนึ่งเพื่อนำไปบังคับคดีนำเงินมาชำระหนี้ให้แก่เจ้าหน้าที่ตามคำพิพากษาจนครบถ้วนตามคำพิพากษา ดังนั้น หากเจ้าหน้าที่ตามคำพิพากษาจะดำเนินการบังคับคดีลิขสิทธิ์ที่มีผู้สร้างสรรค์ร่วม การบังคับคดีโดยการยึดสิทธิในลิขสิทธิ์ที่มีผู้สร้างสรรค์ร่วมนั้น เจ้าพนักงานบังคับคดีจะสามารถยึดสิทธิในลิขสิทธิ์ที่มีผู้สร้างสรรค์ร่วมได้หรือไม่

กรณีที่สอง ปัญหาการยึดงานอันมีลิขสิทธิ์ทั้งหมดหรือแต่บางส่วน ในกรณีที่งานอันมีลิขสิทธิ์เกิดจากการที่บุคคลหลายคนทำหรือก่อให้เกิดงานสร้างสรรค์ขึ้นร่วมกัน บุคคลทุกคนที่สร้างสรรค์งานขึ้นในฐานะที่เป็นผู้สร้างสรรค์ร่วมจึงต่างมีสิทธิในงานสร้างสรรค์อันเป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ด้วยกันทั้งหมดทุกคน อีกทั้งสิทธิในลิขสิทธิ์ที่มีผู้สร้างสรรค์ร่วมนั้นเป็นสิทธิที่ไม่อาจแบ่งแยกออกจากกันได้ ดังนั้น หากเจ้าหน้าที่ตามคำพิพากษาต้องการยึดสิทธิในลิขสิทธิ์ที่มีผู้สร้างสรรค์ร่วม การยึดสิทธิลิขสิทธิ์ดังกล่าวเจ้าหน้าที่ตามคำพิพากษาจะสามารถยึดสิทธิในลิขสิทธิ์ที่มีผู้สร้างสรรค์ร่วมได้ทั้งหมดหรือแต่บางส่วน แม้ว่ามาตรา 282 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง จะกำหนดว่าทรัพย์สินที่ต้องถูกบังคับคดีต้องเป็นทรัพย์สินของลูกหนี้ตามคำพิพากษา ซึ่งรวมถึงทรัพย์สินที่บุคคลภายนอกเป็นเจ้าของร่วมกับลูกหนี้ตามคำพิพากษาดังกล่าวก็ตาม แต่บทบัญญัติดังกล่าวมีจุดมุ่งหมายหลักที่จะนำมาใช้กับทรัพย์สินทั่วไปมิใช่ทรัพย์สินที่ไม่มีรูปร่างอย่างเช่นสิทธิในลิขสิทธิ์ ดังนั้น หากยินยอมให้เจ้าหน้าที่ตามคำพิพากษายึดสิทธิในงานอันมีลิขสิทธิ์ได้ทั้งหมด บทบัญญัติดังกล่าวย่อมส่งผลกระทบต่อผู้สร้างสรรค์ร่วมคนอื่น ๆ ที่มีใช้ลูกหนี้ตามคำพิพากษา

ประเด็นปัญหาที่สามของกฎหมายที่ไม่มีบทบัญญัติที่ชัดเจนเกี่ยวกับการขายทอดตลาดงานอันมีลิขสิทธิ์ที่มีผู้สร้างสรรค์ร่วม แม้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา 331 จะกำหนดให้เจ้าพนักงานบังคับคดีดำเนินการขายทอดตลาดทรัพย์สินตามวิธีการที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 509 ถึงมาตรา 517 และกฎกระทรวงว่าด้วยการกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการขายทอดตลาด พ.ศ. 2554 เพื่อนำเงินมาชำระหนี้ให้แก่เจ้าหนี้ตามคำพิพากษาจนครบถ้วน แต่บทบัญญัตินี้ดังกล่าวกำหนดขึ้นเพื่อนำมาใช้บังคับกับการขายทอดตลาดทรัพย์สินทั่วไป ดังนั้น หลักเกณฑ์และวิธีการอันเกี่ยวกับการขายทอดตลาดจึงอาจไม่เหมาะสมกับการขายทอดตลาดสิทธิในลิขสิทธิ์ที่มีผู้สร้างสรรค์ร่วมอันเป็นทรัพย์สินที่ไม่มีรูปร่าง ดังนั้น จึงนำมาสู่ประเด็นปัญหาว่าจะนำสิทธิในลิขสิทธิ์ที่มีผู้สร้างสรรค์ร่วมซึ่งเป็นทรัพย์สินที่ไม่มีรูปร่างออกขายทอดตลาดได้หรือไม่ และผู้สร้างสรรค์ร่วมคนอื่น ๆ ที่มีได้เป็นลูกหนี้ตามคำพิพากษาจะได้รับผลกระทบจากการนำสิทธิในลิขสิทธิ์ออกขายทอดตลาดอย่างไร

จากการศึกษากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการบังคับคดีลิขสิทธิ์ที่มีผู้สร้างสรรค์ร่วม ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะถึงกฎหมายในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสิทธิของผู้สร้างสรรค์ร่วมตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 และกฎหมายในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการบังคับคดีตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ดังนี้

1) ปัญหาการบังคับคดีกับงานอันมีลิขสิทธิ์ต่อผู้สร้างสรรค์ร่วม ผู้ศึกษาขอเสนอแนะให้มีการกำหนดบทสันนิษฐานเบื้องต้นว่า “เพื่อประโยชน์แห่งผู้สร้างสรรค์งานอันมีลิขสิทธิ์ร่วมกัน ให้ผู้สร้างสรรค์ร่วมมีส่วนในสิทธิในลิขสิทธิ์เท่ากัน เว้นแต่จะพิสูจน์ได้เป็นอย่างอื่น” นอกจากนี้ เห็นควรเพิ่มเติมบทบัญญัติกฎหมายในเรื่องของการแบ่งกรรมสิทธิ์รวม โดยให้มีถ้อยคำว่า “การแบ่งสิทธิในลิขสิทธิ์ที่มีผู้สร้างสรรค์ร่วมอาจกระทำโดยแบ่งสิทธินั้นเองระหว่างผู้สร้างสรรค์ร่วมด้วยกัน แต่อย่างไรก็ดี หากการแบ่งเช่นว่านั้นไม่อาจทำได้ เมื่อผู้สร้างสรรค์ร่วมคนใดคนหนึ่งร้องขอ ศาลจะสั่งให้นำสิทธินั้นขายโดยประมูลราคากันระหว่างผู้สร้างสรรค์ร่วมหรือขายทอดตลาดก็ได้” ทั้งนี้ เพื่อให้สิทธิในลิขสิทธิ์ที่มีผู้สร้างสรรค์ร่วมเป็นสิทธิที่อาจแบ่งแยกจากกันได้ และเป็นการสอดคล้องกับหลักกรรมสิทธิ์รวมตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เพื่อให้การบังคับคดีลิขสิทธิ์เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

นอกจากนี้ ผู้ศึกษาขอเสนอแนะให้เพิ่มเติมบทบัญญัติ มาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 ขึ้นใหม่ โดยเพิ่มนิยามของคำว่า “ผู้สร้างสรรค์ร่วม” ดังต่อไปนี้ “ผู้สร้างสรรค์ร่วม หมายความว่า เป็นกรณีที่บุคคลหลายคนทำหรือก่อให้เกิดงานสร้างสรรค์อย่างใดอย่างหนึ่งที่เป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัตินี้ร่วมกัน” และเพื่อให้การได้มาซึ่งสิทธิมีความสมบูรณ์และไม่ทำให้ผู้สร้างสรรค์ร่วมต้องเสียประโยชน์ จึงขอเสนอแนะให้เพิ่มเติมถ้อยคำในบทบัญญัติมาตรา 18 เป็น มาตรา 18 วรรคสอง ว่า “บทบัญญัติที่กล่าวมาในวรรคก่อนนี้ ให้ใช้บังคับถึงผู้สร้างสรรค์ร่วมด้วย”

2) ปัญหาการยึดสิทธิความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ต่อผู้สร้างสรรค์ร่วม ผู้ศึกษาขอเสนอแนะให้เพิ่มเติมบทบัญญัติมาตรา 308 และมาตรา 309 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง โดยเพิ่มเติมถ้อยคำในวรรคท้ายของมาตราดังกล่าวดังนี้ “การยึดสิทธิในลิขสิทธิ์ที่มีผู้สร้างสรรค์ร่วมเพื่อบังคับคดีลิขสิทธิ์ เจ้าพนักงาน

บังคับคดีมีอำนาจยึดสิทธิดังกล่าวได้เฉพาะส่วนของผู้สร้างสรรร่วมที่เป็นลูกหนี้ตามคำพิพากษาเท่านั้น และการยึดสิทธิดังกล่าวต้องไม่กระทบกระเทือนถึงสิทธิของผู้สร้างสรรร่วมคนอื่น ๆ”

3) ปัญหาการยึดงานอันมีลิขสิทธิ์ทั้งหมดหรือแต่บางส่วน ผู้ศึกษาขอเสนอแนะให้เพิ่มเติมกฎหมาย มาตราขึ้นใหม่ โดยมีถ้อยคำว่า “การยึดทรัพย์สินตามมาตรา 308 และมาตรา 309 หากปรากฏว่าเป็นการยึดสิทธิ ในลิขสิทธิ์ที่มีผู้สร้างสรรร่วม เจ้าพนักงานบังคับคดีมีสิทธิยึดสิทธิดังกล่าวได้เฉพาะในส่วนที่ผู้สร้างสรรร่วม ซึ่งจะต้องถูกบังคับคดีมีส่วนอยู่เท่านั้น จะยึดสิทธิในลิขสิทธิ์ที่มีผู้สร้างสรรร่วมทั้งหมดมิได้”

4) ปัญหาการขายทอดตลาดงานอันมีลิขสิทธิ์ที่มีผู้สร้างสรรร่วม ผู้ศึกษาขอเสนอแนะให้เพิ่มเติม กฎหมายมาตราขึ้นใหม่ โดยให้มีบทบัญญัติที่กำหนดถึงหลักเกณฑ์และวิธีการอันเกี่ยวกับการขายทอดตลาด ทรัพย์สินที่ไม่มีรูปร่างไว้โดยเฉพาะ นอกจากนี้ ขอเสนอแนะให้เพิ่มเติมบทบัญญัติในเรื่องของการขายทอดตลาด งานอันมีลิขสิทธิ์ที่มีผู้สร้างสรรร่วมให้มีถ้อยคำว่า “ให้นำสิทธิในลิขสิทธิ์ที่มีผู้สร้างสรรร่วมนั้นออกขาย ทอดตลาดเฉพาะส่วนของผู้สร้างสรรร่วมที่เป็นลูกหนี้ตามคำพิพากษาเท่านั้น เมื่อสามารถขายทอดตลาดสิทธิ ดังกล่าวได้แล้ว ให้ผู้ซื้อทรัพย์สินเข้าสวมสิทธิการเป็นเจ้าของสิทธิในงานอันมีลิขสิทธิ์แทนลูกหนี้ตามคำพิพากษา เสมือนหนึ่งว่าเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์มาแต่แรก”

เอกสารอ้างอิง

สมชาย จุณินดี. คำอธิบายกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งภาค 4. กรุงเทพมหานคร: สำนักอบรมศึกษากฎหมาย-
แห่งเนติบัณฑิตยสภา, 2559.

อรพรรณ พันธ์พัฒนา. คำอธิบายกฎหมายลิขสิทธิ์. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์-
มหาวิทยาลัย, 2557.

อำนาจ เนตยสุภา และชาญชัย อารีวิทยาเลิศ. คำอธิบายกฎหมายลิขสิทธิ์. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน,
2558.

เอื้อน ปูนแก้ว. การบังคับคดีแพ่ง (Civil Execution). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์กรุงสยามพับลิชชิงจำกัด,
2562.